1870. II. évfolyam. 58. szám. Szerda, márczius 23.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 frt. Félév re 5frt.
Három hóra 2 frt 50 kr.
Egyes szám 10 kr.
Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpiacz Vecsey-ház földszint a szerkesztőséghez bérmentve küldendők.
Hirdetési dij:
5 hasábos petit sorért 5 kr.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen **hetenkint ötször**, hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, szombaton.

Nyilttéren megjelenő közlemény 5 hasábos sora **15 kr.**
Nagyobb terjedelmü, mint szinte több izbeli hirdetések alku szerint a *legolcsóbb árért.*
Bélyegdij: Minden beigtatásért külön **30 kr.**
Előfizethetni helyben: *Telegdi K. Lajos* és *Csáthy Károly* könyvkereskedésében s a szerkesztőségnél. — Egyébütt a postahivatalok utján.

A kormánypárt logikája.

Nincs talán a világon állam, melynek annyi kényes kérdése lenne, mint Magyarországnak, s bizonyára nincs parlament, mely a nemzetietlen politika dicstelen utján oly megfoghatatlan könyelmüséggel rohanna, mint a magyar képviselőház többsége.

Divatos szójárássá lett 1861 óta köztünk „fátyolt vetni a multra;“ — ám boritsa fátyol a mult szomoru emlékeit, feledjük el a kiállott szenvedéseket. — De miért takarnók el a mult dicsőségét? s miért felednénk el azokat, kik ezen dicsőség kivivásának legtevékenyebb részesei voltak!

Ezt tennünk nem szabad, ilyet nem parancsolhat a politikai ildom, ez nemcsak hiba, hanem bün volna. Ezt a bünt a magyar nemzet soha el nem követheti!

Ne adja isten, hogy e nemzet kebléből a kegyelet vala kihalhasson; mert azon nemzet, melyből multjának legszebb emlékei iránt, a kegyeletnek utolsó szikrája is kialudt, elvesztette ugy jelen, mint jövő nagyságának egyik legszilárdabb biztositékát, elveszti önbizalmát, nincs hite a multban, reménye a jövőben, nem élvezheti nyugodtan a jelent, mert nélkülözi azon iránytüt, mely a nemzet hajóját vész és viharban ezer veszély közt egyedül képes biztos kikötőbe vezérleni — a nemzeti önbecsérzetet.

A magyar szabadságharcz bajnokai a nemzet hálájára tették magokat érdemesekké, ezt — azt hiszem — pártkülönbség nélkül mindenki elismeri. És ha ezt elismerjük, akkor azt nem lehet tagadni, hogy azok iránt, kiknek hálával tartozunk, kötelezettségeink is vannak. És ha 48-ban ki nem mondta volna is az országgyülés, hogy a honvédekről a nemzet gondoskodni fog, nekünk lett volna kötelességünk, a legelső alkalmat, midőn törvényhozási jagainkat ismét gyakorolhattuk, arra használni fel, hogy ezt tegyük.

A nemzet többsége meg is adta az erkölcsi elismerést a 48-ki honvédeknek, de a képviselőház többsége — nem!

Nem akarjuk itt most azt vitatni, hogy vajon a parlament többsége, a nemzet többségének mindenkor, és minden cselekményében hű képviselője-e; de határozottan merjük állitani, hogy a nemzet többsége a 48-ki honvédek sorsa iránt sokkal nagyobb érdekkel, emlékök iránt, sokkal több kegyelettel viseltetik, mint a parlament többsége.

Ezen állitásunk támogatásaul tényekre hivatkozunk. Azon oszlopok mindenike, melyeket a 48-ki honvédek emlékének a nemzeti kegyelet emelt, egy-egy tiltakozás a parlament többségének a volt honvédek ügyében közétett politikája ellen; — s hiába akarja honvédelmi minister ur a rokkant honvédek segélyezésének kérdését társadalmi térre erőszakolni, hiába teszi a legbőkezübb adakozást; a kérdés nem társadalmi uton keletkezett, a 48-ki rokkant honvédek ügye országos ügy, s társadalmi uton soha el nem intézhető.

A kormánypárt közlönyei anathemát szórnak az ellenzékre, hogy ismét szóba merte hozni az elnyomorodott stb. honvédek nyugdijazásának, özvegyeik és árváik segélyezésének ügyét. Azt mondják, politikai tőkét akarunk belőle csinálni, a szenvedélyekre appelálni, azt mondják, az esélyesség, a politikai ildom parancsolta volna, hogy a volt honvédek nyugdijazásának ügyét, most ne bántsuk, ne bojgassuk, mert ez kényes kérdés!

De miért ne most? Midőn az ellenzék ezen ügyet legelőször hozta szóba, akkor is azt mondta az akkori többség, ne bántsuk ezen ügyet most. Királyiabb akart lenni a királynál, s a szép példát, melyet akkor a fejedelmi pár adott, vagy nem merte, vagy nem akarta követni.

Vagy azért kellett volna vele elhallgatnunk, mert most is ugyanazon többséggel és kormánynyal állunk szemben, mely a mult országgyülésen a honvédek segélyezésének ügyét, már egyszer elejtette?

Hiba volt tőlünk — ez igaz — feltenni a mostani többségről és kormányról, hogy a volt honvédeknek oly készségesen fogja megszavazni a segélyt, mint amily készséggel szavazta meg a mult országgyülés többsége azoknak a nyugdijat, kik ellenünk harczoltak, s hazánk határaira ellenséget vezettek. A kormánypárt logikája szerint, ezeket megilleti a törvénybe igtatott országos segély, de a 48-ki nyomorék honvédet — nem. A szabadságharcz csonka bajnokait, özvegyeit és árváit, a kormánypárt logikája a könyöradományok bizonytalan, silány filléreire utasitja! Minek is annak a nyomorult embernek országos segély, ki hazájáért mindössze csak fél kezét, vagy lábát, viruló egészségét áldozta föl, életének czélját tette semmivé, s a legnagyobbat, a legtöbbet, mivel az ember birhat, az életet tette koczkára! Minek annak a segély — most!? —

— — Ha 20 évig koldulhatott, kolduljon még tovább — hiszen ugyis öreg lehet már, — nemsoká kell már neki koldulni sem! S te szerencsétlen özvegy, vagy árva, ki szerető férjét, vagy gondos atyját vesztél el a szabadságharczban elhullott dicső bajnokok valamelyikében: minek már neked most a vigasztalás? hiszen fájdalmaidat enyhitte már az idő, vagy két hosszu évtized szenvedései alatt, talán végkép megis törték már, ne várj még most a nemzettől segélyt, bizd magad egyesek jótékonyságára továbbra is, ahogy 20 évig éhezni, szenvedni, koldulni tudtál — megszokhattad ugyis — folytasd tovább, mert a nemzetnek a politikai ildom azt parancsolja, hogy éhező szádtól vonja meg a falatkenyért!

Gyönyörü buzditás a jövőre!

Ministerelnök és honvédelmi minister ur hogy bebizonyitsa azt, miszerint a rokkant honvédek sorsáról az ország nem is köteles gondoskodni, — hanem csak magán uton kell őket segélyezni, akinek épen tetszik, — hivatkozott Amerika példájára, s azt mondá, hogy ott a honvédek a legóriásibb háboru bevégzése után sem követelnek az államtól segélyt, hanem a háboru után haza mentek szép csöndesen, s mintha semmi nem történt volna, folytatták tovább, békés foglalatosságaikat.

De az igen tisztelt honvédelmi minister ur — ki történelmi tanulmányainak már nemcsak egyszer igen fényes jelét adta — ugy látszik, ezuttal megfeledkezett Amerika történelmének azon időszakáról, midőn a szabadságharczban részt vett tiszteknek nyugdijasztatása, ott is nagyon élénken foglalkoztatta a congressust.

Azon nagyszerü harcz, melyet Amerika 1776—83-ig függetlenségeért vivott, mindig kiváló helyet fog a történelemben elfoglalni.

Ezen harcz folyama alatt történt, hogy Washington a hadsereg szellemének emeléséjónak látta a congressusnak előterjeszteni, hogy a hadsereg tisztjeinek jövőjéről a nemzet törvényhozásilag és törvény által gondoskodjék, — ezen inditvány határozattá emeltetett. S midőn a háboru bevégzése után a congressus határozatát részint pénzhiány, részint azon félelem miatt, hogy szabad államban soldateskát ne teremtsen, beváltani vonakodott, — a hadsereg tisztjei föllázadtak, s már majdnem fegyverrel akarták a congressust igérete teljesitésére kényszeriteni.

Egyedül csak Washington hazafiságának sikerült, a hadsereget megnyugtatni. — De ugyanakkor ezt irta a congressusnak, ha igaz volna az, mit a tisztek közt az elégedetlenség szitására beszélnek, hogy ők lesznek a harcz egyedüli áldozatjai, hogy dicsteljes életöknek hátralevő részét szégyen, megvetés és nyomorban kellend tölteniök, akkor tudni fognám én is, mi a hálátlanság, s ezen szomoru tapasztalás hátralevő napjaimnak megmérgezője lesz.“

A világ legszabadabb nemzetének legnagyobb embere, az ország becsületbeli kötelességének tartotta, a hazáért és a szabadságért vérzett bajnokoknak nemcsak erkölcsi, hanem anyagi megjutalmaztatását is! De a mi kormánypárti többségünk ezt tenni logikátlannak tartja.

Akik ellenünk küzdöttek, azoknak fizetjük a nyugdijat hüségesen, s ezt törvénybe is igtattuk, de a szabadságharcz csonka bajnokait, özvegyeit és árváit — koldulni hagyjuk! — Mert ezt igy kivánja a kormánypárt logikája! De ezen logika szabályai a legnagyobb immoralitásra vezetnek, mert: ha jutalmazzuk azt, ki hazáját elárulta, és büntetjük azt, ki hazájáért s a szabadságért küzdött, akkor a legnemesebb, a legmagasztosbb erényre — a polgári erényre — mérünk halálos csapást!

A rokkant honvédek országos segélyezése nem napi kérdés, nem politikai izgatás, hanem elvkérdés. Ezuttal leszavaztak benünket; de annyi haszna mégis volt az ellenzék támadásainak, hogy a kormánypárt, — habár csupa demonstratioból is, — legalább magán uton alamizsnát nyujt a rokkant honvédeknek.

Hogy a magán adakozásokból begyült segély czélra nem vezet, azt már a tapasztalás megmutatta. És az ellenzék tovább is föladatának, legszentebb erkölcsi kötelességének tartja, mindent elkövetni, hogy a rokkant honvédek országos segélyezése előbb-utóbb törvénybe igtattassék. — A kérdés tehát nincs megoldva, csak elnapolva!

Nagy György.

Boru után derül az ég.

Egyik ismerősöm egy nyilvános körben boszusan csapta az asztalra egyik tekintélyes külföldi lapot, melyet előbb látható hevélylyel olvasott.

Mindnyájan, — kik közelében voltunk, — bámulva tekintének a boszankodóra s kiváncsiak voltunk: mi idézhette föl arczára a harag lángoló pirját?

— Képzeljétek, mi történt, — szólt élénken. — A XIX. század gunyjára és gyalázatára megértük a botrányt, a vakmerőség „ne továbbját,“ mit ember a józan ész, a fölvilágosultság ellen elkövet! A pápai „csalhatatlanság decretuma“ ki van szórva a szélrózsának megannyi irányában!

Kezünkbe vettük a lapot, mert nem hittünk a szavaknak.

Azonban a betük igazolták ismerősünk állitását.

— Kit Isten büntetni akar, eszét veszi el! — mondá ismerősünk — s mi e régi példabeszéd igazságát nem voltunk hajlandók megczáfolni, ha nem olvasók egész móhósággal e „valláspolitikai baklövést“, melyet a történelem eddigelé még föl nem mutathatott.

„Az infallibilitas rendelvénye vasárnap, azaz mart. 16-án látott napvilágot!“ — mondja ama kérdéses lap.

A püspökök már három hét óta tudták Perrore jezsuita indiscretiója folytán, hány hét a világ, de mindamellett is megvoltak lepetve, midőn a decretumnak föltétlen, szélsőségekbe rugkapáló alakját észlelték.

Alig voltak képesek elhinni, hogy a római szék az esélyesség álczáját oly meggondolatlanul dobja félre, akkor midőn képzelhette, hogy nem sokára ég a ház a feje felett, mihelyt a kanócz körül tüzzel jár.

Igaz, hogy a körülmények is ellene dolgoztak e végzetes decretum kibocsátásának!

De hiszen a csalhatatlanság kiváltságos képviselőjének mind csak bliktri, megszagolni, mikor kell elérukkolni azzal az izével, mit ugy csufolnak, hogy „Decretum infallibilitatis!“

Hogy tudhatta azt IX. Pius, hogy ép akkor tálalják föl számára a fekete levest, mikor ő épen port akar szemébe vetni a világnak, és hogy Francziaországban ép akkor tetszik a ministertanácsnak gyülést tartani, melyben olyan furcsát határoznak, hogy a csalhatatlanság hőse által hirdetett consiliumba, — ne hogy ott valláspolitikai kihágás történjék — egy controllort küldjön Franczia ország.

E gyülés még február 21-én történt, s még mindent jóvá lehetett volna tenni Rómában, csakhogy egy szörnyü baj adta ott elé magát! A vatican mestere Antonelli bibornok ép egy kis idült bajban, egy kis gyönge köszvényben szenvedett s nem jutott kezébe a franczia kormánynak ama levele, melyben egy kis jóra való figyelmeztetés történt, hogy: „lassan a testtel!“

Mert a nagypecsétes levél márczius 1-én megérkezett ugyan az örök városba, de Antonelli bibornok ajtaja még márcz. 4-én is zárva volt a profánok előtt s Barneville marquis hasztalan koczogtatott azért a bibornoknál.

Talán ez volt az oka, hogy a felelet nyilt válasz alakjában, mint csalhatatlansági rendelvény jelent meg.

A végzetnek sajátos játéka, hogy gr. Daru figyelmeztető és intő levele is ép a csalhatatlanság kihirdetése napján érkezett meg.

Még az mind csak hagyján, hogy 34 franczia és valamennyi német püspök fitytyet hány e decretumnak.

A legnagyobb baj az lesz, ha Daru gróf egy szép reggel vagy derült este a franczia segédcsapatok parancsnokának kiadja nagy pecsétes levélben a parancsot, hogy „ne sajnáljon az örök városból kivonulni!“

No, nem is kell aztán egyéb.

Lesz lótás-futás szentangyalvárban!

Az lesz a legboldogabb jezsuitabarát, ki legelőbb tulteszi reverendáját a határokon!

„Utczu hányd el, vesd el magadat!“ lesz az átalános jelszó.

És e nap, diadalünnepe lesz az olasz kormánynak; mely csak akkor érzi magát teljesen boldognak, ha az olasz királyság székvárosa a héthalom városa lesz!

Olaszország geniusa már hegyezi tollát!...

Vajjon nem az utolsó pápának tragikus történetét akarja-e bejegyezni a világtörténelem nagy könyvébe, tanulságos például a későbbi kornak, hogy a józan értelmi haladás, a fölvilágosodás lángját, a hiuság és önzés mérgét lehelete soha sem képes elfojtani?..

Honnan sejtjük ezt? — kérdi a kétkedő olvasó.

Nem kell jósoknak lennünk, hogy egyszerü combinatio utján a végeredményt előre megjövendöljük!

Két nagy elem — a franczia és német nemzet vallásfőemberei izentek hadat a dogmatziáló infallibilitásnak.

Két nagy elem zudult föl a római szék hallatlan merénye a csalhatatlanság decretuma ellen.

E két elem a vész magvát hordja méhében, mely pusztulást idézhet elé.

Amde zivatar után tisztul a lég!

A vihar jótékony hatása kétségbe vonhatlan. Rombol ugyan, de megtisztitja a miasmáktól a légkört — s aztán ismét teljes fényében ragyog a nap, melynek sugarai áldással özönlik el a földet.

A vihar már már jelentkezik.

Dul, pusztit talán de kétségkivül termékenyit is.

Ujdonságok.

— **Városi közgyülésünkben** mai napon a város kiburkoltatására vonatkozó tanácsi előterjesztés elfogadtatott, s a tanács utasittatott, hogy az arra megszavazott mintegy 300,000 ftnyi összegnek kölcsön felvétele iránt előleges lépéseket tegyen; s ugy e tárgyban, mint az elvileg helyeselt Bikavendéglő felépitésére és a város magán adóssági tisztázására nézve szükségelt összegeket, nemkülönben a törlesztési alapot illetőleg, tervet és költségvetést mutasson be; az utóbbi tárgyakra szükséglendő összegek végleges megszavazása akkorra halasztatván.

— **Városi törvényszékünk** kimeritő évi jelentéséből örömmel értesült a mai közgyülés a törvényszéknek s egyes tagjainak eredménydus müködéséről, s elismerést szavazott meg kitünő munkásságukért.

Kertészegyleti ügy. Azokat, a kik a debreczeni kertészeti egylettől csemetét vagy szőllőt akarnak rendelni, figyelmeztetem, hogy a megygy, kajszin, franczia baraczk és dió csemeték már elfogytak ugyan; hanem van még 822 alma, 3949 körte, 26 cseresznye, 180 szilva, 15 nemesitett eper, 702 diszfa, 71 szőllő, két éves gyökeres, s minthogy a gyökeres szőllő nagyon kerestetik, intézkedett a választmány, hogy kitünő muskotály és más asztali fajokból is legyen eladó készlete, s a napokban érkezik mintegy 4000 darab. A megrendelések Tamássy Károly ur gyógyszertárában elfogadtatnak. Buzditólag hat az egylet ügyeit kezelő választmányra azon megtisztelő bizodalom, mely egyletünk iránt az egész hazában nyilatkozik; mert még olyan vidékekről is több megrendelések érkeztek, a melyeken a gyümölcsészeti ipar terén Debreczen már régóta megelőztetett volt, mint Esztergom és Komárom megyében; a mit egyrészről a fajok hitelességének, másrészről a csemeték dús gyökérzetének és szép

TÁRCZA.

A tűzpróba.

Regény az amerikai életből.

Irta: **Dr. Williams J. B.**

(Folytatás.)

E férfinak, gyors lépteiből következtetve, minden esetre fiatalnak kellett lennie. Vastag köpeny fedte termetét, melynek gallérja füleig fel volt huzva s csaknem egészen eltakarta arczát is. Ha valamely rendőrkém figyelemmel kisérendette volna őt, bizonynyal ama meggyőződés keletkezett volna benne, hogy e gyalogoló egyénnek ugyancsak érdekében állott, észre nem vétetni magát. Ez tisztán látszott, mert ha valaki feléje közeledett, annyira lesütötte fejét, hogy arczának felső részét, melyet a gallér nem födött, látni teljességgel nem lehetett.

Az idegen mindaddig haladt, mig az országutat el nem érte, aztán rézsut irányban vonult, mig a Williamsburg felé vezető révhez nem jutott. A hajó épen indulóban volt. Gyorsan megfizette az átviteli bért, s fölpattant a fedélzetre s annak csucsához állva, meredten tekintett a vizbe.

Ily helyzetben állott ő, mig ismét partot nem értek, a nélkül, hogy csak egyszer is megfordult volna. Midőn a hajó kikötött, ő volt az első ki kiszállott, s gyors lépésben haladt Williamsburg felé, azonban, miután egy darabig ez irányban haladt, egy félreeső és egészen elhagyatott állapotban levő utra tért. Igy folytatta utját, mignem egy fához ért, mely mögött elrejté magát és várakozott. Nem sokáig időzött itt, midőn a rakpart felől lépteket hallott, s csakhamar három férfi közeledett arra, kik egymás mellett menve, halkan beszélgettek.

Midőn e férfiak a fa mellett elhaladtak, hirtelen előjött rejtekéből s utánok lappangott ez éji vándoroknak s mindeniknek egyet-egyet ütve hátára, félig komoly, félig tréfás hangon kiáltott:

— Álljatok meg, s — pénzeteket vagy életeket!

A három férfi megfordulván, görcsös hahotára fakadt.

— Honnan a pokolból jön ön? — kérdezé a férfiak egyike. Ugyan Tamás! láttad te most valahol a mi érdemes alelnökünket? Én valóban nem vettem észre, honnan termett itt ily egyszerre!

— De még én sem ám! — válaszolt a Tamás néven szólitott férfi. Először azt hittem, hogy valamely idegen, ki velünk egy azon mesterséget üz s már kérdezni akartam, hol látta azt, hogy egyik farkas a másikat megharapja?

— Csak azt akartam nektek megmutatni fiuk, mily nesztelenül tudok én járni, — szólt az, kit az éji kalandorok egyike alelnöknek czimezett. — Egyébiránt, örvendek, hogy oly pontosoknak mutatkoztok.

— Ön igen jól tudhatja, hogy mi mindig készek vagyunk a jóra vállalkozni. Talált-e ön minket hanyagoknak kapitány?

—Őszintén szólva soha, — viszonzá az alelnök, ki igen jó kedélyben látszott lenni.

— Mily rut idő van az éjjel! — szólt a férfiak közt a legmagasabb, kit társai közt „lelkész“-nek hivtak, s kiről azt tartották, hogy egykor csakugyan ily állást foglalt el.

— Annál jobb a mi vállalatunkhoz, — szólt egy másik, kit „csontszedő“-nek neveztek, ép oly okból, mint társát a „lelkész“-t. Különben kinekkinek meg volt gunyneve érdemei szerint a társaságban.

— A csontszedő oly kövér, hogy soha sem fázik meg, — szólt a sovány lelkész. Különben kapitány, mit hallott ön a tábornok felől.

— Egy héttel ezelőtt találkoztam vele s akkor a felől értesitett, hogy a közelebbi tiz nap alatt nem fog visszaérkezni.

— Vajon mit fog mondani e kis vállalatunkhoz? — kérdé a csontszedő.

— Hát biz az csak attól függ, vajon ügyletünket siker koronázza-e vagy nem? Első esetben csak elismerését remélhetjük, utóbbi esetben pedig ránk szakad a menydörgős menykő. Egyébiránt tegnapelőtt irtam neki s tudattam vele szándékunkat.

— Ő nekünk szigoruan megparancsolta, hogy távolléte alatt minden ügylettől óvakodjunk, — szólt Tamás — és talán mégis jobb volna, ha parancsát meg nem szegnők.

— Ez egészen Tamás szerinti okoskodás — szólt a lelkész. Nem tudod-e ficzkó, hogy a siker mindent helyre üt? Itt pedig kétségünk sem lehet a siker felől.

A mint igy beszélgettek, társalgásukat olykor egy-egy káromkodással füszerezvén, tovább haladtak, mignem egy az országuttól nem messze eső magános lakhoz értek.

A lak fák és bokrokkal volt környezve, melyeknek lombozata nyáron át oly sürü volt, hogy a házat az országutról látni teljességgel nem lehetett. Teljesen lakatlannak látszott e ház, mely mintegy három holdnyi területre be volt keritve.

E „magános lak“, mint azt átalában nevezték, már évek során át lakatlan állapotban volt.

Történetünk kezdete előtt két évvel a babonás nép közt ama hir terjedt el, hogy a magános lakban kisértetek tanyáznak. Beszélgették, hogy a hétnek bizonyos éjein világosságot is lehet szemlélni az ablakokon át s némelyek még azt is erősiték, hogy holdvilágos éjeken gyanus alakokat is vettek észre, amint azok a szántóföldeken, kisértetszerüen tovasompolyogtak.

Hogy e magános lakban kisértetek járnak, azok előtt, kik a boszorkányok és kisértetekben hisznek, épen nem látszott lehetetlenségnek.

Ily hirek szárnyalván el, a magános házat napnyugta után mindenki gondosan kerülte, mert még azok is, kik a kisértetekben nem hittek, ugy vélekedtek, hogy ez elhagyott hely oly egyéneknek szolgálhat fedéllel, kik ama tömeghez tartoznak, mely a társadalommal feszült viszonyban áll. Okosabbnak tarták annálfogva, a mennyire lehet, e tájat kerülni.

E kis kitérés után, mely a következő események megérthetésére szükséges volt, térjünk vissza a négy férfiuhoz, kik ez alatt az épülethez érkeztek. A helyett azonban, hogy az elöl levő bejáratot lépték volna át, a lak hátulsó része felé suhantak el és Carlsford Hugo (ez volt a banda alelnökének neve) különös módon kopogtatott, a mennyiben először is egyet s aztán hirtelen egymás után kettőt ütött az ajtóra. E kopogtatásra belőlről azonnal szelid dallamos hang válaszolt:

— Ki kopogtat?

— Testvér! — válaszolt Carlsford.

— Ki tölti meg erszényünket?

— Bátor kéz és álczás arcz!

— Lépj be testvér!

Az ajtó megnyilt s a négy férfi belépett.

Csarnokszerü terembe léptek, melyből lépcsők vezettek alá a földalatti osztályzatba. Fönt olajlámpa égett s nehány lépcsővel alább egy másik s az egész lépcsőzet arányos távolságban alkalmazott lámpákkal volt megvilágitva. Carlsford három társával alászállott a lépcsőkön s addig baladtak, mignem egy folyosóra értek, honnan három ajtó nyilt. Még előbb kellendett megjegyeznünk, hogy az ajtót egy fiatal hölgy nyitotta ki, a ki a férfiakat a lépcsőkön azonnal követte. Midőn a folyosóra értek, épen egyik ajtót akarták fölnyitni, mikor a hölgy ritka olvadozó hangon szólt:

— Hugo! egy szóra kérem!

— Örömmel Nelly, — válaszolt Carlsford, — s ezzel társaitól kiválván, egy szobába követte a leányt, hölgylakásul földiszitett kényelmes szobába. E hely fényesen ki volt világitva s rendkivüli pompával butorozva; mindenütt a legnagyobb drágaságok voltak szemlélhetők. A padozat remek szőnyeggel volt bevonva, pamlag és székek rózsafából készültek; a fal hosszában gyönyörü zongora állott; az asztalon szanaszét diszes kötésü könyvek hevertek. Ez értékes bebutorozás kiáltó ellentétben állott a vén, pusztuló házzal, de a legnagyobb ellentétet maga a fiatal leány képezte. Tökéletesebb s nőiesen szebb s kedvesebb teremtményt alig lehet képzelni. Mintegy huszonkét éves barna szépség volt ez, dus és hosszan aláomló hajjal, arczvonásai szoborszerüen tökéletesek voltak, de a legtöbb báj hosszu szempillával beárnyazott szép szemében rejlett.

— Hugo! — szólt a hölgy dallamos hangján — én nagyon szeretném, ha elhalasztaná ez expeditióját.

— Nagyon sajnálom Nelly, hogy e tekintetben kedvét nem tölthetem — válaszolt Carlsford, de az emberek már felbiztatvák s ilyenkor nagyon veszélyes lenne őket visszatartanunk.

— Fivérem pedig rettenetesen fog haragudni, — viszonzá Nelly.

— Nem fog, ha jó eredményt tapasztal; a felett pedig semmi kétség.

— Tehát határozottan vonakodik e szándékától elállani?

— Sajnálom, de igennel kell válaszolnom.

— Én mindent elkövettem, a mit csak lehetett, s többet már nem tehetek, — szólt Nelly, miközben hátat forditott s ezáltal értésére adta, hogy vége szakadt értekezésüknek. Miután Carlsford jó éjt kivánt neki, a nélkül, hogy válaszát várta volna, elhagyta a szobát, s ama szobába lépett, mely azzal átellenben volt. Terjedelmes helyiség volt ez s tizenkét ember tanyázott benne, hosszu padokon heverészve. Carlsford megérkezését tetszészajjal fogadták, ki is következőleg szólott hozzájok:

— Testvérek! Azért hivattalak össze ez éjre titeket, hogy négyet közületek az általam megjelölendő expeditióra kiválaszszak. Én tehát a lelkészt, a csontszedőt, Tamást és Nyullábat szemelem ki ezuttal. Lépjetek elé!

A négy megnevezett kilépett a sorból.

— Nincs veszteni való időnk, — szólt Carlsford. Lássátok el magatokat a szükséges müszerekkel és aztán siessünk.

Félórával később a magános lak első kapuja megnyilt s négy férfi osont ki rajta a komor, viharos éjbe.

(Folyt. köv.)

idomitásának lehet tulajdonitani. De még nagyobb lenne a kelendőség, ha a diszfák és cserjék s a gazdasági csemeték irányában nagy mérvben nyilatkozott szükségletet kitudtuk volna elégiteni; s jövőre ugy igyekszik az egylet ezen hiányon segiteni hogy ezen évben diszfák és cserjék szaporitására két-háromszáz forintot forditand, s ákácz maggal két köblös földet vettet be, holott most is majd 4 köblös az ákáczosa. — A gyökeres szőllöt is nagyon keresik. Ezen czélból rendelt már a választmány a vidékünkön elegendő mennyiségben és biztosan nem kapható fajokból 10,000 sima vesszőt, bakarból, sárga gohérból és Passa tuttiból 13,000 darabot, s a szőllő iskolát ezen évben már az egylethez méltó mérvben akarja megkezdeni.

A felügyelőül elválasztott Büdy Kálmán urnak tegnap adatott át az egyleti kert; ő fogja ezentul a könyvvezetést kezelni, s a választmány és bizottságok rendeleteit végrehajtani. Az ő kötelességeit eddig az egylet keletkezésétől fogva, még elnök korában is mindig alólirott teljesitette s most az ő kérésére választatott felügyelő, miután már most az egyletnek nem szabad annyival megelégedni, a mennyi tőle hivatalos elfoglaltatása mellett kitelik. Ezt azért kell csak felemlitenem, mert vannak a választmány tagjai közt is, kik a dolgot nem jól fogták fel, s kiknek meggondolatlan nyilatkozataik kertészetünket is elkedvetlenitették; holott az egylet a kertésznek mind képességével, mind hüségével és lelkiismeretességével, mind buzgóságával és szorgalmával tökéletesen meg van elégedve. De meg van elégedve az ügyvezetéssel is; úgy, hogy azon különben elég értelmes és buzgó választmányi tagnak azon nyilatkozata, mit a legközelebbi ülésben nyilvánitott: miszerint örvend, hogy az egylet ügyei ezentul nem dilletans módra, hanem szakértőleg kezeltetnek, — épen semmi alappal nem bir; mert a kezelés most is azon derék férfiu szelleme által vezettetik, kinek buzgóságával és szakösmeretével egyikünk sem versenyezhet, kinek több maradandó diszes emléke között diszesen fog kiemelkedni hosszu időkön keresztül az egyleti kert. Mondanom is alig kell, hogy ezen férfiu Vas Pál, — kit isten még sokáig tartson meg minékünk; Debreczen, 1870. mart. 22. Kovács János, mk. igazg. biz. elnök.

*** **A tiroli énekesek** tegnap tartották első előadásukat a „Fehér ló“ czimü vendéglő nagy teremében. Közönség nem igen nagy számmal volt, minek oka hihetően az, hogy a szinházban Bánhidi Emilia asszony lépett fel.

❑ (Beküldetett.) **A jogász segélyegyletről.** Egy részről a nyilvános szellőztetés sok tekintetben hasznos volta, más részről és főleg azon tekintetből, mely szerint a közönség számos lelkes tagja adományából gyüjtvén össze jogászsegélyzőegyletünk első alaptőkéje, e közönség jogositva is van tudomással birni arról, mikép igyekszünk mi az általa elősegitett czélt megvalósitani, e tekintetek inditottak arra, hogy a t. szerkesztő ur becses lapjában a jogászsegélyző egylet ügye jelenlegi állását előadjam, pár szóval megérintve az előző körülményeket is.

Egy eszme vajudik már több év óta a debreczeni jogászság kebelében, de mindeddig nem léphetett a létesülés stadiumába.

Ez az eszme az egyesülés, társulás eszméje.

Jogakademiánk multjára visszatekintve a társulás eszméjének még csiráját is aligha fogjuk feltalálni. Mindössze is az 1867. év őszén kezdődtek meg ez irányban a jogászok kebelében a mozgalmak, s azóta folyton folynak, lépésről lépésre foglalják el a tért, annyira, hogy most már általános a meggyőződés, hogy társulnunk egyesülnünk szükségképen kell, még pedig egyelőre jogászsegélyegylet alakjában; s most már annyival is inkább, mivel több ifju összetartó akaratának és buzgalmának, különösen a közönség lelkes pártolása folytán, sikerült az idén az egyletnek alaptőkét szerezni, igy tehát az egylet életére nézve az egyik alapfeltétel már meg van.

A másik alapföltétel ez ügy iránti egyetértés és szükséges buzgalom. Ezek felől sincs okunk jelenleg kétkedni; a minden szépért s jóért lelkesülő ifjuság e szép czélu, s már égető szükségüvé vált egyletet lelkesen fogja felkarolni.

Az egylet létesitésére érdekében már tétettek is lépések; nevezetesen az összehivott első közgyülésen kimondatott a jogászsegélyzőegylet azonnal felállitásának szüksége, s e czélból az alapszabályok elkészitése végett ideigl. elnökké Ujházy Sándor 3 éves jogász megválasztatott, s mellé egy hat tagu: Kovács László, Csánky Béla, Komlóssy Arthur, Bölöni László, Hegedüs Sándor és Kovács István jogászokból álló bizottmány rendeltetett. E bizottmány már megkezdte s nemsokára be is végzendi munkálkodását, s a kész alapszabályokat f. hó 26-án előfogja terjeszteni a közgyülésnek végmegállapitás végett, hogy aztán felsőbb helyen megerősitése mielőbb megtörténhessék és az egylet még ez iskolai évben megalakulhasson.

Ezeket tartottam az ügy körül elmondandóknak. Végre még egyet. Mi a debr. jogakadémia jelenlegi joghallgatói, kik a társulást segélyegylet állitása által most létrehozandjuk, azon boldog reményben, hogy e lépéssel sikerülend jogakademiánk tekintélyét is növelni, — a haladást ez által még korántsem tekintjük befejezettnek. Sok és számos még az, mit itt az önképzés, társas viszonyaink stb. körül részint ujból alkotni, részint javitani kell. Azonban mindent egyszerre tenni nem lehet és sokszor nem is tanácsos; e tekintetben tehát a további haladás utja az utódok számára áll nyitva. Mi jelenleg azon édes öntudattal végezhetjük munkálkodásunkat, hogy megtettük, a mit tennünk lehetett; a többit meghozza az idő, az eszmék érlelődése és bizonyosan bekövetkezendő diadala.

Debreczen, 1870. mart. 22.

Csánky Béla,
idigl. jegyző.

— **Farkasvadászat** rendeztetik szombatra a külső gúthra, melyen Szabolcsmegyéből több érdekes egyéniség részt vesz; városunk elöljárósága gondoskodott mint gazda a vendégek szükséges elfogadásáról!

— **A mult évben városunkban elitélt** 85 egyén közt — a törvényszéki kimutatás szerint, mit bővebben is szándékozunk ismertetni — irni nem tud 104; de az összes elitéltek — 185 — közől csak 48 van debreczeni, a többi mind idegen.

A katonaság és honvédségnek, szolgálaton kivül fegyverviseléstől eltiltása iránt, Sopron város megkeresése folytán városi hatóságunk is megteszi a fölterjesztést.

*** **A katonatisztek** — hir szerint — nem sokára uj egyenruhát fognak kapni, melynek minősége ugyan még eddig egész bizonysággal nincs meghatározva.

*** **Egyetemes kamattábla** czimmel érdekes kamatszámitási táblázatot küldött szerkesztőségünkhöz felemlités végett Rózsaági Márton pesti okleveles reáltanár s müködő bankhivatalnok; e tábla nyomán minden százalékláb szerinti kamatok bárminő tőkétől (1 krtól egész 10 milliárd forinton felyüli összegig) minden időtartamra könnyen, gyorsan és biztossággal a tized-krig pontosan meghatározhatók; a táblázat el van látva magyar és német nyelven irt gyakorlati utasitással.

— **A spiritus és alacsony utczai tőke.** mint életveszélyeztető. Ma reggel egy a városba vidékről be jött ember jól fel spiritusozván magát, füvészkert-utczán egy alacsony utczai tőkén keresztül bukott s magát ebbe vészélyesen megsértette. Ha már a spiritus ellen nincs óvszerünk, ohajtandó volna, legalább az ily életveszélyes apró utczai tőkéket, miken bizony a legjózanabb ember is könnyen keresztül bukhatik, kivált sötétben — mielőbb kellő magasságuakkal cseréltetni fel. Czegléd és Csapó utczán is van elég e tőkefajból. (Beküldetett.)

— **Sürgönyforgalom** a helybeli m. k. főtávirdai állomásnál mártius 22-én. A pénztárnál felvétetett sürgöny 56, megérkezett és kézbesittetett 59, felvett 105, kiadatott 105, összesen 325 db. Dobrowszky, gondnok.

Országgyülési értesitő.

(Márczius 22.)

— Elnök: Somssich; A ministerek közül jelen: Horváth, Lónyay, Bedekovics, Eötvös, Gorove, Festetics, Andrássy. —

A mult ülés jegyzőkönyvének hitelesitése után Stratimirovits György a török vasuti költsön tárgyában kérdi az összes ministeriumtól: „Valjon tekintettel a kérdéses sorsjegy kölcsön kétes és ámitó voltára, szándékozik-e a kormány ezen sorsjegyeknek eladását a magyar birodalom területén szigoruan megtiltani és ezen tilalom áthágása ellen a büntető törvénynek a közönséges házárdjátékosok ellen hozott czikkeit szorosan s tekintet nélkül alkalmazni.

Trefort Ágoston beadja Pápavárosának kérvényét, melyben Pestvárosának a köztörvényhatóságok s községi intézmény mielőbbi ujászervezését kérő feliratához pártolólag járul.

Tisza László beadja Gyéres és Egerbegy városa közönségének kérvényét a Kolozsvárról vezetendő vasutvonalnak a mezőségi községek országos fontosságu és érdekü készitése és egyik központi főállomása fölépitése tárgyában.

Hodosi Imre a vallás és közoktatási ministerhez interpellátiót intéz. Kérdi: szándékszik-e ministeriumában a törvénynyel ellenkező gyakorlatot megszüntetni, mely szerint egyház patronatusi ügyekben biráskodik?

Kiadatik a ministernek.

Irányi D. azt hallja, hogy a pénzügyminister az államvaspályákat eladni vagy bérbeadni szándékozik. Meglepő e hir rá, mert Hollán azzal dicsekedett, hogy a magyar kormány volt az, mely megczáfolta azon balhitet, miszerint az állam nem tud olcsón administrálni. Kérdi tehát a pénzügyi minister től: Igaz-e a hir, s ha igen, mi okon kivánja ezt tenni, s kinek milyen feltételek alatt.

Lónyay M. minister jobb szeretné, ha a ház tagjai előbb magán uton tennének kérdést, — mert ime ilyennél, melynél sem az egyik, sem a másik nem igaz, csak az időt rabolják. — Sem eladásról, sem bérbeadásról nincsen szó, hanem tárgyalás folyik az iránt, hogy nem volna-e czélszerü pl. a salgótarjáni vonal üzletét, mely 9%-ot hoz, vállalkozónak átadni.

Irányi D. a nyert válaszból látja, hogy mégis van a dologban valami. — Eltérés köztük csak az, hogy ő bérbeadást mondott, mit ugy látszik a ministeriumban „üzletkiadásnak“ neveznek. Nem látja át, hogy ha a salgótarjáni vonal 9%-t jövedelmez, mért adja ki az állam kezéből. Aggodalmai nincsenek eloszlatva.

Miletics Szvetozár kérdi a ministerelnöktől:

Vajjon tudta-e, vagy sem, hogy Giskra minister szavai szerint a bécsi ministerium egy tagja Pesten volt a mondott Bocca di Cattaro felkelés költség fedezése ügyében, és hogy nemcsak alkudozott, hanem bizonyos egyezkedéseket is megállapitott és ha nem tudta azt; miképen történhetett, hogy oly eminens, az ő ügykörébe vágó politikai interlajthaniai kérdés tudta nélkül nem csak pertractáltassék, hanem megállapittassék, ha pedig volt tudomása, miért mondta az ellenkezőt a háznak, hogy egy lépés sem tétetett és végre szándékozik-e ez ügy valódi állapota felett a pénzügyminiszter urral együttesen a háznak felvilágositást adni.

Andrássy. Nincs végleges megállapodás a dalmátiai költségek közösségére nézve, — egyelőre a közös pénzügyminister fedezi azokat. Lónyay: e napokban terjeszti ez ügyet ministertanács elé. A ház a ministerek válaszát tudomásul veszi. — Horváth B. törvényjavaslatot nyujt be a felebbviteli bíróságok létszáma s a perrendtartás némely szakaszainak módositása, ugy a partiumban urbéri főlebb. törvényszéknek a marosvásárhelyi kir. tábla kinevezése iránt.

A kincstárt terhelő nyugdijak kérdésében Lónyay a nyugdijkérdést politikai, nem pénzügyinek tekinti, a pézügyi bizottmány véleményét elfogadja. — Névszerinti szavazás utján, 127 szó ellen 169-el elfogadtatott a vélemény, s 2.70000 ft vétetett fel nyugdijakra.

Az alsóbb rendü hivatalnokok fizetésének javitása elfogadtatik, de Deák F.-nek a központi szolgák fizetése javitására vonatkozó inditványa elvettetik. Lónyay a számvevőszékre kért 80,000 ftot kivánja megszavaztatni, de Tisza K. felszólalására előbb a pénzügyi bizottság hallgattatik meg; a zárszámadás felől jelentés szombatra tüzetik ki.

Fővárosi értesitő.

** A budavári szinházban tartott főrangu mükedvelői előadás után gr. Andrássy Gyulánál nagy estély volt, melyen királyné ő felsége is megjelent, honnan csak 12 óra felé távozott.

** A Károly-kaszánya egy részét május hóban már bontani fogják. A katonaság onnan, addig mig az felépülne a Valero laktanya lakhatóvá alakitott magtáraiba költözködnék.

** Gyöngyös városa küldöttsége diszpolgári oklevelet nyujtott át Horváth Boldizsár igazságügyministernek. Az oklevél finom készitésü barna bőrbe van kötve, belső részén Gyöngyös városa aquarelbe festett czimerével. A küldöttség szónoka Wezekényi S. gyöngyösi polgár, egyszerü szavakkal fejezé ki a tiszteletet, melylyel a város a minister személye iránt viseltetik.

** A sebestyén téren az 1-ső számu házban tüz ütött ki, azonban hamar elfojtották, s jelentékeny kár nem történt.

** A „Magyar Állam“ szerkesztője a „M. U.“ szerint, a sajtópert csakugyan megindította a „Szab. Egyh.“ illetőleg Hatala Péter ellen.

** Egy előkelő hölgy, L..... asszony, mult szombaton a budavári uriutczában rögtön összerogyott és szörnyet halt.

** A fővárosi lapok szerint az orosz kormány egy Lontzky, aláirás Lontzkay Sándor nevü egyént keres Magyarországon, ki mint orosz hivatalnok 17,000 rubellel szökött meg Orosz-lengyel országból s állitólag itt tartózkodik. —

** Domanitzky István honvéd főhadnagy és egyetemi tanár a honvédelmi ministerium által Bécsbe küldetett, hogy ott 100 társzekeret vegyen át és küldjön szét az illető zászlóaljakhoz.

** Az akadémia kérvényt fog intézni Simor János herczegprimáshoz és a többi Rómában időző főpapokhoz arra nézve, hogy az ott levő Corvin-codexeket az akademia számára lemásoltassák.

** A Batthyáni szobor bizottsága megalakult. Elnöke Horváth Mihály, tagjai: b. Kemény Zsigmond, Stupa György, Királyi Pál, Váradi Gábor, Kovács László, Henszlmann, Barabás, Székely, b. Podmaniczky Frigyes és jegyző Urváry Lajos. A gyüjtések eddigi eredménye 11 ezer fthoz közel van, mely ujabb felhivások folytán remélhetőleg 22—25 ezerre lesz emelhető.

Belföld.

*** B. Ujfaluból értesitenek minket, hogy a takarékpénztári részvényekre oly tömegesen érkeznek az aláirások, hogy a kibocsátani szándékolt 1500 részvény számát már eddig is haladják az aláirások, ugy hogy vagy aránylag kell elosztani a részvényeket az aláirók közt, vagy több részvényt kell kibocsátani, mi felett a jövő hóban tartandó alakulási közgyülés fog határozni. A részvétnek ily mérve minden esetre örvendetes jelenségül tünik fel, s azt mutatja, hogy B. Ujfalu széles vidékére nézve nagy jelentőséggel bir.

*** József főherczeg tegnap reggel Kassára szándékozott utazni.

*** Német szinészek Szegeden. A legnagyobb alföldi magyar városba német szintársulat akar menni.

*** Hány lélek van Pápán? 14,223, közte 4011 hajadon van; katholikus 8166 izr. 3499, ref. 1639, stb.

*** Drága fa. Erdélyben a szegény ember lehelletnél melegszik, Marosvásárhelyt 40-50 frtért is alig kapnak egy öl fát, mert az utak rosszasága miatt nem szállithatnak.

*** Nazarénus honvéd. H. M. Vásárhelyről egy nazarénus honvéd ujoncz gyakorlatra behivatott, az öldöklő fegyvert nem akarta kezébe venni, mivel az vallása elveivel nem egyezik. Azért befogták, s a hüvösön majd megtanitják polgári kötelességére.

*** Fiatal templomrabló. Szolnokon egy lakatos inas a sz. ferencziek templomába záratta magát, s a perselyeket feltörte; majd az ajtó zárt feszegette ki, és megszabadult, de mestere rajta csipte a fiut, s most fenyitő törvényszék előtt áll.

*** Idegen halott. Báránd és Földes közt egy — hihetően kunsági ember — találtatott halva; Bárándon nagy részvét között eltemették. Még eddig senki sem tudakozódott utána.

*** Csaté-paté. Temesvárt a mult héten éjjeli zavargás volt a pandurok és molnárok közt. A pandurok lövöldöztek is, s a molnárokat megsebesülve vitték el a csata szinhelyéről.

*** Több szegedi buzakupecz a Maroson gabona után járván, deregly éjökkel egy tőkére jutottak, és felfordultak, többen ott lelték halálukat.

*** A monori postamester. Dehogy postamester! Kereskedő. Nem is kereskedő, hanem — molnár. De azért a postát is ő kezeli, vagyis neki kellene kezelni. Azonban, hogy milyen lehet itt a rend? — felesleges volna leirnunk.

Külföld.

— Az észknémet-szövetségi gyülés Berlinben april 9-kén bezáratik és pedig alkalmasint a nélkül, hogy a még hátralévő sok fontos teendőt elintézhetné. Az 1871-ik évi költségvetés még csak a 2-dik felolvasáson ment keresztül, továbbá a bankjegy — az irodalmi tulajdon — és még számos törvényjavaslat eldöntetlenül. — Úgy látszik, hogy a halálos büntetés eltörlése iránti törvényjavaslat, a 3-dik felolvasás alkalmával el fog vettetni; mire Bismark minden igyekezetével törekszik.

A király maga is ugy nyilatkozott, hogy látja, mikép fia a halálos büntetés eltörlése mellett van, de mig ő él, abba soha belé nem egyezhetik!

A pápa nem engedte meg Mérode kérésére sem, hogy Montalembert felett, ki Mérodénak rokona, az orleansi püspök Dupanloup tartson halotti beszédet, mivel Dupanloup a csalhatlansági hitágazat ellenese, s nem akarta a pápa azon botrányt létre hozni, hogy ily foradalmárt hallgasson a római zsinat, ünnepély alkalmával; inkább arra határozta magát, hogy maga tartja meg a misét, a gyászbeszédet pedig egy olasz püspökre bizta.

Párisban a pápai szék elleni tüntetés Daru részéről, aligha fog valami nagyobbszerü eredményt előidézni. A katholikus nagy hatalmaknak a franczia kabinethez csatlakozása aligha fog megtörténni; pedig Daru egy ujabban Rómába menesztendő jegyzékébe azon fenyegetést foglalja be, hogy az összes kath. nagyhatalmak vele fognak tartani.

Egyedül a franczia segély-seregeknek Rómából kivonása téritheté észre a pápát, de ez, Napoleon ellenére, nem fog bekövetkezni; — azt hisszük, alapos azon föltevésünk, hogy Napoleon készebb lenne mostani ministeriumát is elbocsátani, mint seregét Rómából kivonni, — mire részint az Olaszország tulságos erősödésétől félelem, részint a császárnénak, mint vakbuzgó pápistának befolyása kényszeriti.

Olaszország tehát, mely nagy reményeket köt a Franczia ország és Róma közti összeütközésekhez, e tekintetben alkalmasint csalatkozni fog! —

Franczia ország ban a közfigyelmet most leginkább a Bonaparte Péter, Noir gyilkosa ügyében Toursban összeült állam törvényszék előtti tárgyalás ragadta meg, mely a külföld előtt is feltünő esemény gyanánt fog szolgálni. — Nagyszámu idegen jelént meg Toursban, hogy a per tárgyalását figyelemmel kisérje. Rochefort és Pascal Grousset s több köztársasági, tanukul fognak szerepelni a Noir család kivánatára.

A Merseillaise szerkesztősége összes tagjai megjeleunek a tárgyaláson, hogy arról minél kimeritőbb s minél gyorsabb értesitést adhassanak a közönségnek.

A Cent. Gauche hirlap szerint, végre sikerült volna a párisi rendőrségnek nyomába jöni azon elágazott összeesküvésnek, mely az állam felforgatását s a császár meggyilkolását tüzte volna teendői közzé.

Egy Mégy nevü egyén volna a főtettes, — ugyanaz, ki egy rendőrt agyon lőtt. Az ügy már törvényszéki tárgyalás elé is volna utasitva!

Spanyolországi hirek szerint Alphons herczeg személyében ismét uj királyjelöltet emlegetnek; kitől Prim sem volna idegen, ki most még nagyobb idegenkedéssel viseltetik Montpensier herczeg ellen, mint valaha; mivel Montpensier királyságát, kiben nem hiszen állandóságot, Spanyolországra nézve ujabb veszélyt hozónak tartja!

Legujabb.

— Maros-Vásárhely, mart. 22. Küküllőmegye felső kerületében ma történvén a következő választás, nagy szótöbbséggel Elekes György baloldali váiasztatott meg.

— Bécs, mart. 22. A bir. tanács mai ülésében, a galicziai határozatok azon tétele felett folyt hosszas vita után, hogy a birodalmi utakat abban kell hagyni, — ezen tétel, névszerinti szavazás folytán, 72 szóval 50 ellen elvettetik; habár a belügyminister igen melegen pártolá is azt. Rechbauer az összes ministeriumot interpellálta azon tábornoki parancs tárgyában, mely a katonákat templomi szertartásokra rendeli ki, — minthogy ilyes parancs nem hangzik egybe az államalaptörvényekkel.

A budget-viták folytában Gross (galicziai) a rendelkezési alapra előirányzott 50,000 frtot törültetni inditványozza, de az megszavaztatik.

— Madrid, mart. 21. Topete minister leköszönése elfogadtatott; helyére Belanger neveztetett ki tengerészeti ministerré.

— Stuttgart, mart. 21. Mint állitják az összes ministerium beadta lemondását.

— Páris, mart. 22. A „Journal Offciel“ egy Ollivierhez intézett császári iratot közöl, melyben a miniszter felhivatik, hogy — miniszter társaival való értekezés után — a császár elé egy senatus consultum iránt javaslatot terjesszen, melynek folytán az 1852-ki plebiscitum által előállott alap-határozványok átalakithatlanul megállapitandók, a törvényhozói hatalom két kamara közt megosztandó, és a nemzetnek — a reáruházott jogok visszaadandók lesznek.

— Páris, mart. 22. A kamara Simon képviselőnek a halálbüntetés eltörlése iránti inditványát 112 szóval 97 ellen bizottmányhoz utasitá.

— Creuzot, mart. 22. Két főkatlannak bányamunkásai — idegen vezetők által felbujtogatva — abbanbagyák a munkát. A striknek azonban nincs politikai jelent sége.

Bécsi tőzsde, mart. 23. Cs. arany 5.85. ezüst 121. —

Felelős szerk. s kiadótulajd. **Oláh Károly.**

HIRDETÉSEK.

POPP J. G. urnak,

gyakorló fogorvos Bécsben,

Stadt, Bognergasse Nro 2.

Uram! — Indittatva érzem magamat, az igazsághoz képest, az Ön világhirü *Anatherin-szájvizének üdvös gyógyhatását* bizonyitani.

Sok orvost látogattam már meg *szájbajom* miatt, használtam ellene különféle szereket minden legkisebb eredmény nélkül, mignem baráti ajánlat által, *Ön üdvös hatásu Anatherin-szájvizére* lettem figyelmeztetve.

Két üveggel használtam belőle, — *és a foghus vérzése végképen megszünt. — A foghus egésséges és a megtágult foguk isméi az azelőtti szilárdsággal birnak.*

Ahol tehát alkalom leend, *Önnek Anatherin-szájvizét* ajánlhatni, meg lehet Ön győződve, hogy ezt bizonyára el nem mulasztandom.

Áthatva a hála érzetétől, maradok legmélyebb tisztelettel

Amsterdam, aug. 20-án 1868. 10. 1—3

Kapható: **van Swaeninger H. L.** s. k.

Debreczenben: ***Szepessy Antal*** norimbergi s diszáru kereskedésében, ***Borsos*** és ***Rothschnek*** gyógyszer.ban, ***Csanak József*** füszerkereskedésében, Nagyváradon: Janky Antal, Huzalla A., Knorr uraknál, N.-Károlyban: Jelenik gysz., Nyiregyházán: Reich és Pavlovics uraknal, Böszörményben: Kányi M., N.-Bányán: Papp S. gysz., Szinyérváraljún: Gerber gysz., Somlyón: Ruszka I. és Társa, Tokajban: Kröczer A., S.-A.-Ujhelyben: Reichard Testvérek és Deutsch János, Török-Sz.-Miklóson: Mikó M., Szolnokon. Harapszky A., Kecskeméten: Machleip gyógyszertárában.

Geréby és Hannig

ajánl csiraképes franczia és magyar **luczerna**, nagy sárga kerek **takarmány-répa** (klumpen), nagy fehér legszebb pozsonyi **téli káposzta-magvakat** jutányos árban, s előleg adás mellett gyorsan megszerez, **virág kerti vetemény** és **takarmány-magvákat.**

101. 3—

162-dik árjegyzék

az „**István**“ gőzmalom gyártmányairól. (Debreczenben költségmentesen, készpénzfizetés mellett o. é.ben, kötelezettség nélkül).

	frt.	kr.
A. Asztali dara nagy szemü	14	—
B. Ugyanaz apró szemü	14	—
C. Dara középszerü	13	20
O. Királyliszt	14	—
1. Lángliszt	13	20
2. Montliszt	12	80
3. Zsemlyeliszt különös	11	80
4. Ugyanaz	11	20
5. Fehér kenyérliszt I. rendü	10	—
6. Ugyanaz II. rendü	8	—
7. Barna kenyérliszt I. rendü	7	—
8. Barna kenyérliszt II. rendü	6	—
Kétszeres liszt	—	—
Rozsliszt I. rendü	8	20
Rozsliszt II. rendü	5	60
Árpadara	10	—
00. Árpakása	16	—
0. Árpakása	14	—
1. Árpakása	11	—
2. Árpakása	9	—
3. Árpakása	8	—
Lábliszt	3	—
Korpa	3	40
Árpaliszt	4	—

Minden zsákért 1 frt lefizetendő. — E betétet azonban a vevő visszakapja: ha a zsákot, az elviteltől számitott legfeljebb 3 hó alatt, hiba nélkül bármen tesen visszaszállitja.

Utánvétel mellett visszaküldött zsákok nem fogadtatnak el.

Simaőrlés mázsánkint 60 kr.
Darálás „ 70 kr.

Debreczen, mércz. 20. 1860.

2 13

Cs. kir. szab. tiszavidéki vasuti MENETREND.

1870-ik évi Január 15-től kezdve további rendeletig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.

		óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.
Bécs	ind	8	—	este	7	30	reg.			
Pest	„	6	30	reg.	5	18	este			
Czegléd	„	9	39	„	8	—	„			
Szolnok	„	10	37	„	9	17	éjjel			
Püsp.-Ladány	„	1	33	délu	1	3	„			
Debreczen	„	3	5	„	3	48	reg.			
Nyiregyháza	„	4	35	„	6	24	„			
Tokaj	„	5	31	este	8	9	„			
Miskolcz	„	7	24	„	10	46	délc.	2	51	d u.
Kassa	érk	9	56	„	1	51	délu	5	23	„

II. Bécs és Pestről Arad felé.

		óra	perez	napresz	óra	perez	naprész
Bécs	ind.	8	—	este	7	30	reggel
Pest	„	6	30	reggel	5	18	este
Czegléd	„	9	24	„	8	19	„
Szolnok	„	10	16	délelőtt	9	47	éjjel
Mező-Tur	„	11	29	„	11	40	„
Csaba	„	1	9	délután	2	36	reggel
Arad	érk	2	52	„	5	11	„

III. Bécsről Pestről Nagyváradra felé

		óra	perez	napresz
Bécs	ind.	8	—	este
Pest	„	6	30	reggel
Czegléd	„	9	39	„
Püsp.-Ladány	„	2	7	délután
B.-Ujfalu	„	3	16	„
Nagyvárad	érk.	4	31	„

IV. Kassáról Pest és Bécs felé.

		óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.
Kassa	ind.	5	21	rez.	—	—		5	37	d u.
Miskolcz	„	7	55	„	3	20	délu.	8	37	est.ér.
Tokaj	„	9	37	„	5	50	este			
Nyiregyháza	„	10	39	„	7	33	„			
Püsp.-Ladány	„	1	57	délu	12	39	„			
Szolnok	„	4	39	„	4	39	reg.			
Czegléd	érk.	5	33	este	5	50	„			
Pest	„	8	39	„	8	40	„			
Bécs	„	6	14	reg.	6	39	este			

V. Aradról Pest és Bécs felé.

		óra	perez	naprész	óra	perez	naprész
Arad	ind.	12	26	délután	8	47	este
Csaba	„	2	7	„	11	23	éjjel
Mező-Tur	„	3	43	„	2	15	„
Szolnok	„	5	—	„	4	18	reggel
Czegléd	érk.	5	48	este	5	38	„
Pest	„	8	39	„	8	40	„
Bécs	„	6	14	reggel	6	39	este

VI. Nagyváradról Pest és Bécs felé.

		óra	perez	napresz
Nagyvárad	ind.	10	20	délelőtt
B.-Ujfalu	„	11	44	„
Püsp.-Ladány	érk.	12	55	délután
Czegléd	„	5	33	este
Pest	„	8	39	„
Bécs	„	6	14	reggel

A közállomásokróli indulás ideje, minden pályaudvaron a kifüggesztett részletes menetrendben van kimutatva.

Pálya-csatlakozások:

A m. k. államvasut vonataihoz Miskolczon: A délelőtti, 10 óra 16 prkor Czedlégről Miskolczra érkező s a délutáni 2 óra 51 perczkor Miskolcztól Kassáig közlekedő tiszavasuti vonatok a m. k. államvasut Pestről Miskolczra érkező vonataihoz csatlakoznak. A reggeli 7 óra 35 perczkor és este 8 óra 37 perczkor Kassáról Miskolczra érkező tiszavasuti vonatok a m. k. államvaspálya Miskolcztól Pestig közlekedő vonataihoz csatlakoznak.

A cs. k. szab. első erdélyi vasut vonataihoz Aradon: A reggeli 5 óra 11 perczkor Czeglédről Aradra érkező tiszavasuti vonathoz a cs. k. sz. első erdélyi vasut Aradtól Gyulafehérvárig közlekedő vonatja csatlakozik. A délutáni 12 óra 26 perczkor Aradról Czeglédre közlekedő tiszavasuti vonat a cs. k. szab. első erdélyi vasut Gyulafehérvárról Aradra érkező vonatához csatlakozik.

3 13— **Az igazgatóság.**

Debreczen. 1870. Nyomatott a város könyvnyomdájában.